

Lisbet Foss' prædiken 11. søndag efter trinitatis

Taler

Lisbet Foss
Præst, ph.d. og forfatter

Dato

14. august 1988

Sted

Dyssegårdskirken

Omstændigheder

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 7, vers 36-50

Salmer

Alt, hvad som fuglevinger fik
Bøj, o Helligånd, os alle
Herren god, som uden grænser
Med sin alabaster-krukke
Jesus, livets sol og glæde
Går det, Herre, som jeg vil

1

Hende kvinden

5 Hun er en af de store kvindeskikkelser – eller menneskeskikkelser – kvinden i dagens evangelium. Også selvom hun kun er skildret med ganske få ord.

Men hvor overvældende et indtryk ville det ikke være, dersom man for første gang lyde til evangeliernes beretninger – både når de fortæller *om* Jesus, og også når han selv fortæller?

10

Og hvor overvældende ikke også her?

15 Men nu må I tænke jer tilbage til en dag for længe siden. Hvor man tager tid fra. Arrangerer et lille måltid. Inviterer Jesus. Tager imod, absolut venligt, omend måske ikke ligefrem hjerteligt - man må dog se hinanden an. Og sidder nu i behagelig samtale omkring væsentlige ting.

20 Og læg også mærke til at Jesus *lader* sig invitere, og tager imod farisæerens indbydelse. Eftersom det ikke var sådan at det var tolderne og synderne der var de egentlige mennesker, og så kunne det være lige meget med de andre; de første var måske bare leere at ræbe op.

Men samtidig er det lidt svært at se hvad han skal dér - Jesus som deltager i en

25 behagelig og tryk konversation? Nej det er ikke lige dét! Hvem ved, han fandt det måske selv en smule kedeligt. En kende for dødt.

Men da *hun* fik at vide at han sad til bords i farisæerens hus, hører vi - og nu sker der noget, nu kommer der bevægelse i tingene – da hun fik den besked: ja da får hun noget at gøre!

30

Får travlt, virkelig for alvor. Mere end nogensinde:

Rejser sig hastigt.

35 Og har nu bare et i sigte, et eneste hun må og skal og vil – nemlig hen til ham! For at hylde ham. Salve ham. Høre til hos ham.

Ja og fortælle ham det alt sammen. Åbne sit hjerte for ham. Græde ud hos ham.

40 Være hvor han er.

Hun ved – hvor hun så ved det fra – at han støder mig ikke bort, her er plads for mig. Intet er hende mere sikkert.

45 Og det er en mægtig indre vished som ikke lader sig bremse.

Ja så låst og bundet hun er i sin elendighed og jammer – og hun *er* rigtignok låst og bundet; så nedbøjet og bedrøvet, og så fortvivlet

50 hendes situation: så meget mere øjner hun sin chance! For at gribe ham. Komme i hans nærhed. Og hun glæder sig som hun aldrig har glædet sig før.

Det er for hende den helt utrolige besked: at han er der. Ja det er solen som kaster sine stråler ind i alt det mørke. Er hendes store, nye mulighed, at dér, i
55 farisæerens hus, vil hun finde Jesus.

Hurtigt er hun derhenne! Står midt i selskabet.

Den kostbare nardusolie har hun med.

Hun bøjer sig over ham.

60 Og hans fødder væder hun med sine tårer og tørrer dem med sit hår.

Ja kysser hans fødder, og salver dem med olien.

Og det er den store hengivelse. Et menneske som giver alt hvad det har i sig.

65 Det er dee blik for hvem Jesus er.

Det altbesejrende mod til bare at nåe hen til ham.

At være rørt ved, af hans godhed og nåde – og nu løses det bundne; alt må jeg sige til ham, alting skænke ham.

70 Jo det er angerens og bedrøvelsens tårer.

Den utroligt strømmende glæde over at være ham nær.

Og Jesus, ja tager jo imod hendes tårer og hyldest?

Han lader det ske.

Hun er ikke gået fejl – hun har set rigtigt, eller set det de andre ikke ser.

75 Ja hvis den mand var profet! hedder det. Jamen det *er* han, og mere end det! *Så* havde han set hvad det er for en kvinde der rører ved ham, at det er en, der lever i synd! Jamen det *gør* han, det er lige det han gør!

Og nu træder Jesus frem af selskabet.

80

Ikke som en venlig og elskværdig gæst, eller som en af kredsen. Men som syndernes frelser, og bare det.

Og til kvinden lyder de vidunderlige ord: Dine synder er tilgivet. Din tro har
85 frelst dig. Gå bort med fred.

Medens de omkring bordet forsamlede undrer sig og siger: Hvem er han som endog tilgiver synder?

90 Og der skal vi nok tænke lidt venligt om det selskab – og om Simon. Som jo også en inde under Jesu kærlighed: Simon, jeg har noget at sige dig! Sig det, mester! Hvorpå vi hører om manden med den beskedne gæld og ham med den store, som begge fik deres gæld eftergivet – og hvem vil nu elske ham mest? Hvorpå Jesus viser ham kvinden.

95

Ja viser ham hvordan hun vædede hans fødder med sine tårer, og tørrede dem med sit hår; kyssede ham, og kyssede ham igen, og salvede hans fødder med olien – og målt med denne kvinde *var* det ikke meget Simon havde at byde på. Ja viser ham hende på en måde som ikke kan lade ham uberørt. Viser ham

100 hende, så han ville ønske han kunne gøre hende det efter.

Og det er et stort billede at få holdt op for sig: et menneske der skænker Jesus alt
- hele sit dårlige elendige liv. Og bare må hen til ham.

105

Det overgås kun af et:

Af billedet af ham selv, da han tager imod hendes hyldest og tårer. Billedet af
hans nåde og godhed.

110

Og af den mildhed som også strømmer Simon i møde.

Men dee billede samler alt. Er midtpunkt i fortællingen. Og brændpunkt for
vort samvær i dag.

115

For sådan er det med ham – som en har udtrykt det: at i *hans* hjerte brænder
kærlighedens sol. Lys, kraft og erkendelse, strømmer ud fra hans øjne. Og
enhver som strejfes af dee blik, må sitre i genkærlighed.

120 Som kvinden i dagens fortælling. Som du og jeg.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

125

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

11. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

130

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-foss-praediken-11-sondag-efter-trinitatis>

135